

CSOMA GÁBOR

A zongora álma

Csendes vagyok,
lehangolt – törött
zongora a sarokban,
feket-fehér
elefántcsont,
megnyúlt húrok
egy dobozban,
hangok nélkül
nincsen dallam,
letakarva csak
senyvedek,
álmomban zenét
szereznek rajtam,
apró, puha,
finom kezek ...

Nem bírom már

Nem bírom már ezt a terhet,
cipeld velem a szerelmet,
vedd válladra, segíts nekem,
hadd érjen el már kezem,
karod öltsed most karomba,
fogjuk körbe, ingadozva,
induljunk el együtt szépen,
arcodon ne legyen szégyen,
vigyük el, nehogy újra-újra
elvessen a boldog óra,
hegynek fel is veled megyek,
csak cipeld velem a szerelmet,
nem bírom már ezt a terhet.